
Ermek

:date: 2015-03-18 23:01:31 +0200

.. :author: Emin Reşah .. :date: Mon Feb 23 08:17:57 EET 2015 .. :dp: 13006

Ermekle ilgili düşünüyorum bu sıra. Ermek, aydınlanmak vs. Bunların gerçekliğine dair giderek şüpheler büyümeye başladı içimde. Birinci sebep, tabi, Hz. Peygamber'in böyle bir iddiada bulunmayışı, bugünkü manada *erdiğini* söylemeyişi. İkincisi ise bu fikrin, yani Allah'ın sırrına mazhar olmak fikrinin insanın asıl sorumluluklarından uzak tutma ihtimali. Asıl sorumluluk derken, hayatın içinde bulunmayı kastediyorum.

Bizdeki tasavvuf edebiyatının modern zaman insanın hoş gelen tarafı esnek olması. Esneklik insanların kendine dinî manada daha çok yer bulması demek. Allah'ı sevmesinin mesela yeterli olduğunu düşünmesi veya bunun gibi şeyler. Bunlar dinî hükümlerin birbirine karşı silah olarak kullanılmasına mani olduğu için güzel. İnsanların birbirini yargılamayışları sebebiyle.

Mamafih bu esnekliğin getirdiği rahatlığı da bir şeyle doldurmak zorundalar. İnsanlara *nasıl yaşarsanız yaşayın, başınıza bir şey gelmez* demek mümkün olmadığına göre, bir yandan Allah'ın affının geniş olduğunu söylerken, bir yandan da onlara *doğru olun* demek için sebep lazım. Bu sebep de *sırma mazhar olmak* oluyor herhalde.

Bu sayede zaten insanların inanmakta güçlük çektikleri uhrevi cennet fikrinden daha canlı bir *Allah ile dost olmak* düşüncesi yerleşiyor. İnsanlar yaptıkları ibadetlerin karşılığının dünyada kendilerine *dostluk* (veyahut velayet) ile verileceğine iman ediyor. Evliya menkıbelerine bakılırsa bu dostluk cennetten de ileride bir durum ve bunun dünyevi olması, insanlara *gösterilebilir* olması da ayrı bir *güzellik*.

Tabii ki keramet ve diğer harikaların maksat olmadığını ve bunların imtihan olduğunu söyleyen de çok. Yine de buradaki maksat zaten insanların *ermesi* değil, ermeye inanması. Bildiğim kadarıyla kimse velayete uzanan net bir reçete sunmuyor, neticede Allah'ın takdiri, verirse verir, vermezse bir şey diyemezsin. *Ben şu kadar sene ibadet ettim, alnım secdeden kalkmadı, şunlara şunlara dostluğunu sunmuşsun ama bana sunmamışsın* deme *hürriyeti* yok.

Ermekle ilgili konuşanların çoğu, böyle bir reçeteyi veriyormuş gibi yapıyor, herkes menzile nasıl *ulaşılamayacağını* biliyor, ancak nasıl ulaşılacağına gelince kişiden kişiye, durumdan duruma değişen şartlardan bahsediyor.

Bu sebeple *nasıl edilir?* sorusunun cevabının mevcutsa bile aktarılabilir olmadığına kanaat ettim. İnsanların biliyor gibi yapıp bilmediği pek çok konuda olduğu gibi, söylediklerini ince süzgeçten geçirirseniz, pek bir içerik kalmıyor. Bu sadece *tasavvuf/theosophia* için değil, *samsaradan* kurtulmak için türlü akıllar veren doğru dinlerinde de mevcut. Anlaşıldığı kadarıyla herkes hayatın anlamını

çözdüğünü düşündüğü kişilerin bilgisine erişeceğini umarak bir işler yapıyor. O bilgiye sahipmiş gibi yapanlar da, insanların o bilginin olmadığını düşünmelerini istemiyor.

Ben de şahsen istemem. Hem olup olmadığını gerçekten bilmediğim için, hem de yoksa bile insanların düşeceği durumun bugünkünden daha iyi olmadığını düşündüğümden. Allah'a ve ahiret gününe inanası için, adamın bir *evliyaya* ve onların söylediklerine inanması gerekiyorsa, serbest olsun bence.

Velakin *sen buna tüm kalbinle inanıyor musun?* deseniz, hayır, yalan olmasın, ben yeryüzünde genelde anlaşılan manada *ermiş* olduğuna inanmıyorum. Bunun mümkün olduğuna da inanmıyorum. *Eren yok, erdiren var* desek daha doğru olur, insanların işine gelirse beni bile evliya yapabileceklerini gördüm. Var mı, yok, inanalım mı, neden olmasın?